

Secció d'art

Topografies de la memòria

Presentar Jordi Cuyàs i Domènec com a pintors, després de veure els seus últims treballs a la Sala Fortuny del Centre de Lectura de Reus, pot semblar una imprecisió. Però al contrari, si hem de concretar més la seva personalitat artística arribem a comprendre que ells són dibuixants; dibuixen per mitjà de la línia i ho fan també per mitjà dels materials i les concepcions tridimensionals. La força del traç, de la línia, del contorn, ha estat sempre per a aquests artistes més important que no pas l'estudi del color, les textures o altres recursos més pictòrics.

L'exposició "Topografies de la memòria" presenta els darrers treballs de Jordi Cuyàs (Mataró, 1957) i Domènec (Mataró, 1962). Peces treballades sobre paper, fusta, plom, plàstic o pell. Els materials emprats es posen al servei de la idea, que es desenvolupa del pla intel·lectual a l'espai tridimensional, cercant la concreció del punt on conflueixen raó i sentiment.

Jordi Cuyàs és pintor. Creador de la revista-objecte CAPS.A i l'escultura Matarona, ha compaginat el treball pictòric amb la recerca dels mitjans alternatius fins a conjugar en els últims treballs el gest pictòric amb la recreació conceptual en una nova simbiosi reactiva. No és la primera vegada que es presenta al Centre de Lectura. Ja ho va fer l'any 1982 amb motiu de la presentació de la revista CAPS.A amb una ambientament-acció realitzada al vestíbul del Centre i proposada pels membres del grup SIEP. Ara, el seu treball es concreta amb materials com

el plom o la camussa i parla de la dualitat de les imatges, dels conceptes, dels judicis o les ideologies

. Vol concretar la immaterialitat de l'espai, físic i

res marginades i la relativitat d'aquesta preeminència que pot alterar l'ordre o l'emplaçament tipogràfic dels mateixos territoris. És el cas també de les peces de

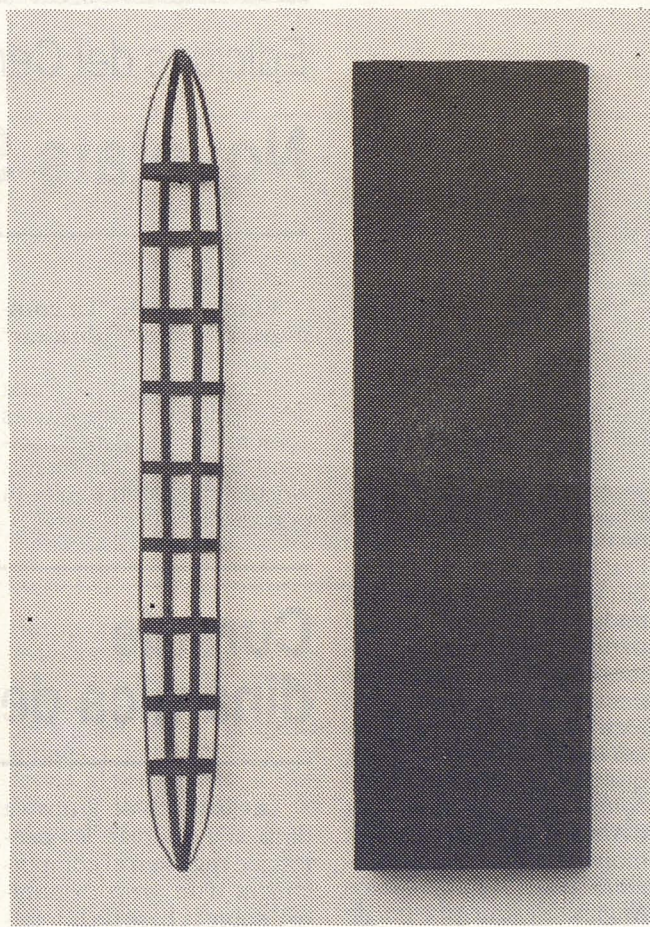
cada vegada un cos més sòlid en el seu discurs.

El llenguatge pictòric de **Domènec** es presenta sota la síntesi cromàtica del blanc i el negre. S'estructura bipolaritzant-se en els plans i els espais. Les imatges apareixen en el blanc i s'oposen al buit del negre, negre opac del quitrà.

El primitivisme dóna caràcter especial a les seves obres, els elements que recorden monticles, larves o siluetes humanes són presències rescatades de l'espai de la memòria i es disposen configurant un paisatge breu en el detall però profund en l'al·lusió.

El seu reduccionisme va del pla al volum sense contrarietat, dibuixa en la superfície o en l'espai real sense perdre la trama del seu discurs, un discurs que excava en aquesta memòria personal que atorga als fets o les idees una categoria absoluta de veritat inqüestionable.

Domènec ha presentat alguns d'aquests treballs a les darreres biennals de Girona i Tarragona (on va merèixer el segon premi de pintura) i ha estat també un dels artistes seleccionats en la biennial europea de Barcelona de l'any passat. Una trajectòria recent però madura en el treball i coherent en els plantejaments. Ara tenim reunits els seus treballs a la sala Fortuny. Ambdós parlen de la memòria (més recent o ancestral) i realitzen un treball que va del pla al volum, per tal de configurar un espai topogràfic on enregistrar les presències d'aquesta història personal.

Jordi Cuyàs "L.H." 1989 plom i fusta 45 x 70 cm

mental, que genera aquesta polaritat amb imatges duals, fetes d'elements opacs o transparents, pesats o lleugers. Notes de camp que parlen d'una memòria personal sobre la ciència o la història. L'aparició de les siluetes de continents, Àfrica per exemple, planteja una reflexió sobre les cultu-

la sèrie "Berlín", que exposen la idea d'una ciutat partida, alhora lleugera i impenetrable.

Aquests treballs, que han estat presents a la darrera Biennial de Tarragona i al Premi Pablo Gargallo d'escultura, poden demostrar en la seva recent trajectòria que els conceptes prenen